

Man skal bare huske på, at der hele tiden tages udgangspunkt i, hvad barnets situation er. Og den der holdning om, at bare barnet bliver anbragt, så går det godt for barnet, deler jeg simpelt hen ikke. Jeg mener i allerhøjeste grad, at det er et spørgsmål om at se på familien samlet og prøve at se, om man kan afhjælpe de problemer, der gør sig gældende i familien, se på de årsager, der er til, at barnets forældre ikke magter deres ansvar som forældre.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jamen der er forhåbentlig ikke nogen i Danmark, der tror på, at blot man anbringer børn, så løser alle problemer sig. Det er heller ikke det, vi diskuterer i dag.

Vi diskuterer i dag det faktum, at der er børn i Danmark, der burde blive anbragt, men som ikke bliver det. Og vi diskuterer det faktum, at rigtig mange af de børn, der bliver anbragt, bliver anbragt så sent, at skaderne er så store, at deres liv som udgangspunkt er dårligere og de er blevet stillet meget ringere og i en meget vanskeligere livssituation end deres jævnaldrende. Det er det, vi diskuterer i dag.

Vi diskuterer en sociallovgivning, som ikke er tilstrækkelig. Og det kan godt være, at socialministeren ikke har fantasi til at forestille sig, hvordan man kan give anbragte børn flere rettigheder, men det har vi andre heldigvis. Og jeg gentager gerne det, jeg netop sagde fra Folketingets talerstol, nemlig det om de situationer, hvor man har børn, der er anbragt igennem mange år – skal vi sige eksempelvis mindst 3 år? Der kan eksempelvis være en dreng, der har været anbragt i 6 eller 7 år, og som har det godt, hvor han er anbragt i dag. Hvis han trives, og hvis der er en forventet formodning om, at det er kontinuerligt, altså han kan blive der al den tid, han er barn og ung, hvorfor skal vi så ikke give ham en ret til at blive der, hvis han faktisk har det godt? Det skal selvfølgelig bygge på børnesagkyndige undersøgelser, det siger sig selv. Men hvorfor skal han være i risiko for at blive hjemgivet?

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Den røde lampe lyser konstant, og det betyder, at taletiden er udløbet.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg vil blot understrege, at vi jo netop med anbringelsesreformen har sat fokus på mere kvali-

tet og mere kontinuitet i barnets tilværelse og bl.a. har en tidlig indsats med som et absolut fokusområde.

Så er der så nogle mere vanskelige problemstillinger, som vi jo i forligskredsen har været enige om at vi ikke umiddelbart kunne træffe beslutning om, og som vi derfor har fået undersøgt nærmere, og hvor vi simpelt hen har haft et udvalgt siddende for at kigge på de retssikkerhedsmæssige problemer, der kunne være – det har bl.a. været i forhold til bortadoptionsdiskussionen, altså at man anbringer over en længere periode for de helt smås vedkommende, og det har også været i forhold til tilknytning til opholdsstedet eller til den plejefamilie, hvor et barn nu måtte være. Og der har vi jo bedt om at få nærmere oplysninger om erfaringerne fra andre lande og har aftalt, at det kigger vi så nærmere på til efteråret.

Kl. 16.40

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Så er det den anden korte bemærkning til fru Mette Frederiksen.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Det, jeg ikke forstår i dagens diskussion og i socialministerens svar, er, at man tør blive ved med blot at henvise til anbringelsesreformen, at man tør blive ved at henvise til, at loven selvfølgelig skal overholdes, når loven mange steder ikke bliver overholdt, og når vi ydermere kan se, at vi har en lovgivning, der ikke er tilstrækkelig.

Vi ved, at der er masser af børn og unge, der har været anbragt, som ikke får det efterværn, de skal have; vi ved, at kommunerne planlægger at spare næsten 0,5 mia. kr. nærmest pr. påbud fra finansministeren; vi ved, at der er plejefamilier, der nærmest bønfalder os om at få bedre uddannelse og supervision ndervejs, så de faktisk kan få lov til at varetage deres job godt nok; vi ved, der er masser af fejl i sagsbehandling; og vi ved, at der er børn, der ikke bliver anbragt, selv om de burde blive det.

Så hvorfor ikke gå til biddet nu og sige: Ja, vi har lavet en anbringelsesreform, den blev vedtaget i 2004, det var godt, men med alle de problemer, der tegner sig på det her felt i dag, og med alle de børn, der ikke har det godt, bliver vi nødt til som Folketing og regering at forpligte os selv og hinanden på at skabe en politik og en lovgivning, der er stærkere, meget stærkere end den, der findes i dag?